

[Albertsen.]

hed samtidig med den før nævnte moralske fordømmelse.

Jeg anbefaler lovforslaget og beder den højtærede indenrigsminister om at overveje dels — sammen med undervisningsministeren — en effektivisering af seksualundervisningen med særligt henblik på disse problemer, dels en koordinering af lovgivningen på epidemiområdet, hvilke 2 ting vil betyde en mindskelse af det strafbetonede og fremme af det forebyggende.

Nathalie Lind: Da mit partis ordfører, det ærede medlem hr. Thisted Knudsen, er forhindret i at være til stede, skal jeg knytte nogle bemærkninger til dette lovforslag.

Da loven sidst blev revideret i 1960, var det tanken, at den skulle have været forelagt til revision i 1962, og i sin fremsættelsestale kom den højtærede indenrigsminister også ind på, at det skyldes en beklagelig fejltagelse, at det ikke er sket. Ser vi på den udvikling, der er sket inden for dette område, må jeg medgive, at ulykken ikke er så stor, for det, der vel kunne have været tale om, var, at man skulle have fastholdt den skærpede lov, vi fik i 1947. Det fremsatte lovforslag går ikke alene ud på en fuldstændig uændret forlængelse indtil folketingsåret 1969-70; der er forskellige ændringer, man foreslår indført i dag.

Foruden de processuelle ændringer, som er foranlediget af ændringerne i retsplejeloven af 1961, og som jeg ikke skal gøre nogen bemærkninger om, er der de forskellige straffelovsovertrædelser. Man foreslår i lovforslaget simpelt hen at ophæve visse paragraffer i straffeloven, som så erstattes med en mere generel bestemmelse i den foreslåede nye § 22 i kønssygdomsloven.

Hvad reglen i straffelovens § 200 angår, foreslås den ophævet i det den 20. januar 1965 fremsatte forslag til lov om ændring i borgerlig straffelov. Den går ud på, at en person, som er dømt enten som forsømmelig forsørger, eller som må antages at være hengiven til lediggang, kan få et tilhold af politiet om at søge lovligt erhverv. Vi kommer altså ind på disse forhold i forbindelse med behandlingen af straffelovsforslaget, men jeg vil dog alligevel med den givne anledning, da det også vedrører denne lovgivning, udtale min glæde over, at man vil

ophæve disse regler om tilhold. Man må betænke, at man også har brugt disse regler over for betinget domfældte, hvorved man tit har vanskeliggjort arbejdet på at bringe sådanne dømte tilbage til et normalt liv i samfundet.

Den foreslåede § 22, stk. 1, om at nedsætte strafferammen fra maksimum 4 år indtil 2 år, begrundes ifølge bemærkningerne med, at domspraksis i de senere år ikke har udvist straffe af en sådan højde, at det nærmede sig maksimumstraffen. Jeg kan ikke bestemt sige, om det er 2 eller 3 år, vi skal gå ned på, men jeg vil gerne understrege, at det ikke må blive sådan, at man får det indtryk, fordi strafferammen lempes, at der ses mildere på disse forhold. Jeg mener ikke, at det er straf, der i sig selv er afgørende med hensyn til, om udbredelsen af kønssygdomme bliver større eller mindre, men jeg synes, at man skal være opmærksom på, at når lovens principale straffebestemmelse kun omhandler den, som vidende om at lide af en smittefarlig kønssygdom er med til at udbrede kønssygdommen, er det efter min mening alligevel en meget alvorlig forbrydelse, der begås.

Ser man på den udvikling, der er foregået i de senere år, og som står omtalt i bemærkningerne til lovforslaget, er det sørgeligt at konstatere, at medens man i en periode troede, at syfilis faktisk var en sygdom, vi så at sige ikke havde her i landet, er der sket en så uhyggelig stigning fra 1958 til 1962, at vi har fået 359 flere tilfælde. For gonorrés vedkommende er stigningen 438, men procentvis er forskellen endnu større, da vi har omkring 7.000 til 8.000 tilfælde af gonorré om året.

Jeg har prøvet at undersøge, om der fandtes nærmere oplysninger om, i hvilke aldersgrupper denne stigning i kønssygdommene falder, og hvorledes den er fordelt på køn. Sundhedsstyrelsen har oplyst efter de meddelelser, den har fået fra de venerologiske klinikker, nogle tal vedrørende erhvervet syfilis. Det viser sig, at vi i 1958 var så langt nede, at der i aldersgruppen 15-19 år var 8 mænd og 1 kvinde, der havde syfilis, men i dag er vi oppe på, at 39 mænd og 20 kvinder er behandlet for erhvervet syfilis. Denne statistik gælder for 1962. Yderligere er tallet for mændenes vedkommende steget 6 gange, men for kvindernes